ÎN REGIUNEA CRIŞANA:

MULŢI ANTRENORI, PUŢINI GIMNAŞTI

Recent, Biroul Consiliului regional UCFS Crişana a analizat activitatea de gimnastică pe acest an. La şedinţă au fost invitaţi specialişti din oraşul Oradea şi din regiune, să-şi spună cuvîntul în privinţa realizărilor, lipsurilor şi a perspectivelor acestei ramuri sportive. Din concluziile care s-au tras a reieşit că rezultatele obţinute — unele dintre ele incontestabil valoroase — nu au fost pe măsura condiţiilor actuale şi a cerinţelor ce stau în fata gimnasticii noastre.

NUMAI TRADIŢIE ?

La Oradea, gimnastica are vechi tradiţii. Oraşul de pe malul Crişului a dat în trecut şi dă şi acum elemente talentate loturilor republicane, ca Petre Mărcuţiu, Ludovic Buh sau Ecaterina Varga. Clara Hortobagyi, la categoria I seniori, Maria Boşca şi Carol Kajtsa la juniori au obţinut, de asemenea, rezultate promiţătoare. Alături de ei, la Oradea se pregătesc copii şi juniori talentaţi ca Maria Denghel, Denisa Abrudan, Viorica Goman, Ladislau Rollinger etc. În general, în ultimul timp, gimnastica orădeană a crescut atît din punct de vedere calitativ cît şi cantitativ, datorită îmbunătăţirii condiţiilor materiale şi muncii însufleţite a unor antrenori. Însă, după părerea noastră, ca şi a specialiştilor care au participat la analiză, numărul gimnaştilor şi nivelul performanţelor nu pot fi socotite satisfăcătoare. În sprijinul acestei afirmaţii stă, printre altele, şi următorul fapt: pentru acest an, în plan au fost prevăzuţi 20 de sportivi clasificaţi, din care au fost realizaţi numai 8. Este drept că pînă la sfîrşitul anului mai sînt programate cîteva competiţii, la care se mai pot obţine clasificări, dar, oricum, cifra planificată, ca să nu mai vorbim de cea realizată, este prea mică. Mai ales, dacă avem în vedere că la Oradea există nu mai puţin de 15 cadre calificate. Deci, numărul antrenorilor şi profesorilor este mai mare decît cel al sportivilor clasificaţi... Cum se poate explica această situaţie paradoxală ? Cauzele sînt multiple şi îşi au rădăcina în unele lipsuri care dăinuie de mai mult timp în gimnastica orădeană.

IN EXCLUSIVITATE PENTRU ELEVI !

La Oradea, gimnastica nu se poate practica decît la vîrsta şcolară. Aceasta nu este vreo... nouă restricţie regulamentară, ci, pur şi simplu, rezultanta faptului că nici cei mici şi nici cei mari nu au unde să activeze. Cu toate că s-a prevăzut în planul de muncă înfiinţarea unui centru de copii, specialiştii nu au rezolvat această problemă, aşteptînd ajutorul federaţiei pentru a o duce la bun sfîrşit. De asemenea, cei care termină studiile nu mai au unde să practice gimnastica, deoarece în tot oraşul nu există o secţie pentru seniori. Secţia de la Voinţa, prin plecarea antrenorilor la alte unităţi, s-a autodesfiinţat şi deci gimnaştii orădeni trebuie să renunţe la practicarea sportului lor preferat. Se impune ca această situaţie să fie grabnic rezolvată, mai ales că există suficiente cadre calificate care să îndrumeze activitatea în secţii.

„MAI LĂSAŢI-MĂ ÎN PACE !"

Comisia regională de gimnastică nu s-a achitat decît în foarte mică măsură de sarcinile ce-i reveneau. Activitatea ei nu s-a desfăşurat organizat, nu a existat un plan de muncă defalcat pe trimestre, la şedinţe au participat numai cîţiva dintre membrii comisiei. Aceste lipsuri se datoresc, în principal, fostului preşedinte al comisiei, Vasile Martonfi care a manifestat o pasivitate totală. La solicitările repetate ale Consiliului regional UCFS şi ale celorlalţi membri ai comisiei el a răspuns invariabil: „Mai lăsaţi-mă în pace !" Din păcate nici Consiliul regional UCFS nu l-a tras la răspundere şi a aşteptat un an încheiat ca să-l înlocuiască din funcţie. Dintre membrii comisiei au activat doar tov. Edmund Junker, Elisabeta Pantiş, iar în ultimul timp, tinerii profesori Suzana Bodor şi Emeric Ban.

În aceste condiţii munca s-a desfăşurat în mod necorespunzător. Este adevărat că la Oradea s-au obţinut unele realizări, în schimb activitatea din raioane a fost aproape inexistentă. Puţinele secţii care doreau să muncească, nu cunoşteau programul tehnic pentru diferite categorii de clasificare. Este cazul raioanelor Criş şi Oradea care, pe baza condiţiilor existente, ar fi putut să prezinte echipe la etapa regională a campionatului republican de copii şi juniori. La Marghita, unde se află un liceu cu peste 1 500 de elevi, nu există nici un fel de activitate de gimnastică. Patru secţii din raioanele regiunii nu au nici vizele pe anul 1966... Ca să nu mai vorbim de preocuparea pentru înfiinţarea centrului de copii, de îndrumarea şi controlul activităţii antrenorilor şi arbitrilor, a activităţii competiţionale — sarcini pe care comisia regională trebuia să le privească cu mai multă grijă. Sperăm că noua comisie va munci mai bine, lichidînd lipsurile manifestate pînă acum.

UNDE EXISTĂ PASIUNE...

Am amintit la începutul acestor rînduri că la Oradea numai 8 sportivi au obţinut clasificarea. Dintre aceştia 7 „aparţin" antrenorului Edmund Junker. Acest profesor inimos de la Şcoala sportivă nu a precupeţit nici un efort, nu s-a „plîns" niciodată (cum au făcut poate alţi colegi de ai săi) că nu are condiţii destul de bune. A muncit şi rezultatele s-au văzut. Din secţia lui s-au ridicat gimnastele Ecaterina Varga, Clara Hortobagyi şi alte elemente talentate.

De asemenea, la capitolul „pasiune" trebuie să o amintim şi pe prof. Renée Farcaş care, la Şcoala generală nr. 9, unde nu există o sală corespunzătoare ca dimensiuni şi amenajare, a selecţionat şi a pregătit o echipă de copii, la care se întrezăresc reale perspective. Tinerii profesori Suzana Bodor şi Emeric Ban, repartizaţi de curînd la Oradea, sînt şi ei plini de elan şi de dorinţa de a obţine rezultate bune. Desigur, şi alţi profesori şi antrenori muncesc, totuşi rezultatele lor nu sînt pe măsura cerinţelor.

În oraşul de pe malul Crişului condiţiile de practicare a gimnasticii s-au îmbunătăţit mult. O parte din Sala Armatei a fost repartizată numai gimnasticii şi dotată de către federaţia de gimnastică cu un covor. Desigur, mai sînt unele greutăţi: sectorul repartizat gimnasticii nu este despărţit de restul sălii unde se antrenează membrii altor secţii. În altă ordine de idei trebuie să arătăm că nu toate sălile în care se mai practică gimnastica sînt corespunzătoare ca dimensiuni sau sînt dotate cu toate materialele. Dar în această privinţă ar fi trebuit să se manifeste mai mult spiritul de iniţiativă, majoritatea problemelor putînd fi rezolvate din resurse locale. Oare de ce trebuie să aştepte specialiştii orădeni şedinţa de analiză ca să afle că la unele secţii există două bare pentru paralele sau două bîrne şi că acestea pot fi cedate altora, care nu dispun de nici unele ? O lojă sau un suport pentru inele se pot confecţiona şi „acasă".

În concluzie, pentru ridicarea activităţii la un nivel mai înalt, nu este suficientă numai o calificare superioară, ci şi mai mult elan şi pasiune în muncă.

ILDICO RUSSU-ŞIRIANU

Boxerii noştri încheie anul cu un bilanţ favorabil

(Urmare din pag. 1)

în secţiile cluburilor şi asociaţiilor nu s-ar fi muncit temeinic. O bună parte dintre boxerii selecţionaţi (printre care: Ciucă, Gorea, Dinu, Antoniu, Covaci, Chivăr Monea), s-au prezentat în lot într-o formă sportivă bună, fapt care a permis antrenorilor să nu mai înceapă, ca altă dată, pregătirea de la... A.

★

Să vedem care a fost „producţia" antrenorilor de la cluburi în anul 1966. Şi, pentru că ecoul derbiului Steaua — Dinamo (din recentul turneu final al campionatului pe echipe) nu s-a stins, ne vom opri puţin asupra performanţelor formaţiei Steaua. Echipa pregătită de Ion Chiriac, Şerbu Neacşu şi Marcu Spakov a făcut anul acesta un adevărat „tur de forţă". În luna august boxerii de la Steaua au cîştigat „Cupa Eliberării", în noiembrie au intrat în posesia „Cupei oraşului Bucureşti", iar zilele trecute, învingînd echipa Dinamo cu scorul de 11-9, ei au devenit campioni ai ţării. La aceste succese, care fac cinste clubului din calea Plevnei, trebuie adăugate — desigur — şi titlurile individuale de campioni republicani, cucerite de Ciucă, Gîju şi Chivăr. De altfel, la Steaua se observă, în ultimul timp, „o cotitură" în procesul instructiv-educativ, o mai mare atenţie din partea conducerii clubului pentru activitatea secţiei de box, a antrenorilor, pentru ridicarea nivelului tehnic al elevilor lor. Departe de a-şi considera munca încheiată, antrenorii se gîndesc de pe acum şi la formula viitoarei formaţii, pregătind cu grijă cîteva elemente de certă valoare, cum sînt Gorea, Pometcu, Iancu, Silberman, Iliescu, Gruiescu, Bursuc. Din păcate, antrenorii echipei campioane nu şi-au format încă o pepinieră proprie de boxeri şi se ocupă prea puţin de depistarea şi selecţionarea sportivilor începători...

Un mare volum de muncă s-a depus anul acesta în secţia de box a clubului Dinamo. Aci activează, după cum se ştie, numeroşi pugilişti de valoare, care deseori au fost selecţionaţi în diferite loturi reprezentative. Incontestabil, este meritul lor, precum şi al antrenorilor Nour, Dumitrescu şi Fűresz, care conduc antrenamentele în această secţie. Dinamoviştii s-au dovedit anul acesta net superiori colegilor lor de la Steaua în finalele campionatelor republicane individuale, unde au reuşit să cucerească nu mai puţin de 6 titluri (Antoniu, Dumitrescu, Ghiţă, Covaci, Monea şi Mariuţan) şi să obţină trei locuri secunde — prin Nica, Crudu şi Mihalic! Iată, într-adevăr, succese care trebuie consemnate ca atare.

Prezenţi la multe confruntări internaţionale, boxerii de la Dinamo au reprezentat cu cinste boxul românesc şi culorile clubului lor. Antoniu — de pildă — s-a calificat în finala turneului preolimpic de la Ciudad de Mexico (cînd a pierdut greu în faţa campionului olimpic şi european, polonezul Kulej). La „turneul speranţelor olimpice" de la Berlin, Covaci şi Alexe au obţinut medalii de bronz. Mihalic şi Moldovan s-au clasat pe primul loc în turneul de la Budapesta, iar Covaci şi Mariuţan au ocupat locul I la „Dinamoviada" de la Sofia. În sfîrşit, să amintim că turneul întreprins de dinamovişti în luna noiembrie în Italia s-a încheiat cu două remarcabile victorii.

Dar faptul că rezervele n-au fost de valoarea titularilor a dus la o solicitare prea mare a acestora din urmă. Şi, fireşte, randamentul echipei a scăzut. Acest lucru s-a văzut în special în întîlnirea decisivă, cu Steaua, din turneul final al campionatului republican pe echipe.

O contribuţie majoră la impulsionarea sportului cu mănuşi şi-au adus anul acesta şi o serie de antrenori din provincie, care au pregătit pentru loturile reprezentative numeroşi sportivi. Pugiliştii din regiunea Cluj, de pildă, s-au afirmat printr-un box de bună calitate. Antrenorii Stanomir, Chendreanu, Doda şi Ambruş încheie anul cu satisfacţia unor realizări remarcabile. La finalele campionatelor de juniori, trei dintre boxerii clujeni (Popa, Cojan şi Mathe) au cucerit titlurile de campioni ai ţării, Cojan şi Chiş au făcut parte din reprezentativa de juniori, iar „mijlociul" Alexandru Popa s-a întors cu o medalie de bronz de la „turneul speranţelor olimpice", disputat la Berlin. Un progres însemnat au înregistrat şi pugiliştii din regiunea Galaţi, care la juniori şi-au adjudecat patru titluri (Dobrescu, Bunea, Florea şi Potolea), fiind prezenţi, de asemenea, şi în turneul final de seniori. Aceste succese sînt legate în special de numele antrenorilor Petre Mihai şi G. Dobrescu. In sfîrşit, de consemnat aportul selecţionatei regiunii Galaţi la buna desfăşurare a campionatului pe echipe, în cadrul căruia aceasta a ocupat în final locul patru.

Reprezentanţii Olteniei s-au numărat din nou printre fruntaşii boxului din ţara noastră. Şi anul acesta, ca şi în ceilalţi ani, oltenii au reuşit să cucerească un titlu la campionatele de seniori (Buzuliuc) şi să obţină un loc secund (Hodoşan). „Coautor" al acestor succese: antrenorul Ciobotaru. Boxerii craioveni s-au impus, de asemenea, în turneul internaţional din Ungaria (Carol Pop a ocupat locul I la categoria muscă) ca şi în cel de la Bucureşti. De reţinut, de asemenea, comportarea acestor sportivi în campionatul pe echipe (unde s-au clasat pe primul loc în seria preliminară şi pe locul trei în turneul final, succes la care însă şi-au adus contribuţia şi pugiliştii din regiunea Cluj). Avem toate motivele să aşteptăm de la antrenorii A. Ciocan şi Gh. Duduleanu să-i pregătească pe reprezentanţii boxului din această regiune pentru noi succese, pe măsura tradiţiei, a condiţiilor de pregătire mereu mai bune care le stau la dispoziţie.

Deşi a obţinut unele succese (două titluri de campioni de juniori), totuşi oraşul Cîmpulung Muscel, centru cu tradiţie, nu s-a mai distins ca în alţi ani. Se pare că aci boxul nu se mai bucură de sprijin din partea organelor sportive locale.

Cu sau fără motive temeinice, o parte dintre antrenorii care activează în provincie nu şi-au îndeplinit, decît în mică măsură, obiectivele. Deşi Reşiţa beneficiază de condiţii bune de pregătire pentru box (două săli de antrenament, trei antrenori calificaţi — Pop, Secoşan şi Gherghina), deşi aci există un mare număr de elevi la şcolile profesionale, de unde s-ar putea depista elemente talentate, totuşi reşiţenii au bătut anul acesta pasul pe loc. Un regres se observă şi la Bocşa (antrenor Gh. Stoian), Timişoara (antrenor P. Mentzel) şi la Sibiu (antrenor N. Negrea). La Mediaş, există un antrenor inimos (Gh. Simion), dar acesta n-are la dispoziţie condiţii minime pentru instruirea boxerilor.

Iată de ce considerăm că federaţia de specialitate, colegiul central de antrenori trebuie să-şi îndrepte privirile cu mai multă atenţie spre aceste centre, de unde în anii trecuţi s-au ridicat numeroşi boxeri de valoare.

NATAŢIE

Retrospectivă 1966 (IV)

PROBLEMA „DELFINULUI" RĂMÎNE DESCHISĂ...

A mai trecut un an fără recorduri (de seniori) în probele „delfinilor", an în care toate speranţele şi promisiunile s-au limitat, în cele din urmă, la cîteva performanţe destul de modeste în comparaţie cu cele care se obţin pe plan european. Aşadar — cel puţin pînă în sezonul viitor — timpurile lui Alexandru Popescu (1:03,2 şi 2:24,0), care pentru vremea cînd au fost realizate reprezentau performanţe de certă valoare, vor rămîne înscrise în continuare în tabela recordurilor republicane.

Vl. Moraru, considerat cel mai rapid înotător în acest procedeu tehnic, nu a reuşit decît să egaleze recordul lui Al. Popescu la „sută", satisfacţie minimă pentru cei care aşteptau de la elevul profesorului Gh. Dimeca un salt temeinic, cel puţin la nivelul rezultatelor prevăzute de antrenorul său în acest an (62,0 la 100 m şi 2:18,0—2:19,0 la 200 m). Moraru însă nu şi-a spus ultimul cuvînt, posibilităţile sale fiind mult mai mari. El va trebui însă să lucreze mult mai serios tot timpul anului (şi nu numai în perioadele care-i convin), să-şi îmbunătăţească mult forţa şi îndeosebi rezistenţa, elemente determinante în obţinerea unor rezultate de valoare în probele de delfin.

Această ultimă concluzie este valabilă şi pentru mai tinerii săi adversari, **A. Covaci, Z. Giurasa, Al. Băin,** sau **Vl. Belea,** in continuu progres, ca şi pentru specialistele noastre în aceste probe. **Nicoleta Ştefănescu, Agneta Şterner, Georgeta Cerbeanu** (un element care promite foarte mult) sau **Dorina Mezinca** au coborît, de asemenea, în acest an cu cîteva secunde sub rezultatele realizate în 1965, dar insuficienta forţă a braţelor, care le împiedică să menţină un ritm susţinut pe tot parcursul unei curse, explică în mare măsură nivelul încă mediocru al rezultatelor.

În general, trebuie să subliniem faptul că la acest procedeu tehnic există goluri destul de mari în secţiile noastre fruntaşe. Fără îndoială că pregătirea corectă a „delfinului" necesită un timp destul de îndelungat, în care lucrul în apă trebuie să se îmbine puternic cu lucrul pe uscat, că antrenamentul sportivului trebuie urmărit cu mai mare atenţie (este vorba de mişcarea braţelor, de respiraţie). Dar aceste obligaţii sînt adesea neglijate de tehnicieni. De aceea, numărul celor care se specializează pentru probele de delfin este redus în majoritatea secţiilor, iar performanţele ce pot fi luate în consideraţie se numără pe degete... Poate că o mai mare atenţie în organizarea concursurilor (mai ales cele de copii), cu programarea unor ştafete speciale, ar contribui la progresul celor care au îndrăgit „delfinul".

— a. v. —

MASCULIN — 100 m delfin

R. eg. 63,2 (64,1)	Vl. Moraru (Steaua)	1947
64,0 (66,2)	A. Covaci (Mureşul)	1949
65,2 (67,1)	Z. Giurasa (Şc. sp. Reşiţa)	1949
65,3 (70,2)	Al. Băin (Şc. sp. Reşiţa)	1949
65,6 (67,5)	Vl. Belea (Şc. sp. 2)	1950

200 m delfin

2:26,2 (2:24,6)	Vl. Moraru (Steaua)	1947
2:26,7 (2:39,8)	Al. Băin (Şc. sp. Reşiţa)	1949
2:27,8 (2:29,5)	N. Tat (Olimpia Reşiţa)	1946
2:29,8 (2:37,5)	A. Covaci (Mureşul)	1949
2:31,8 (—)	Vl. Belea (Şc. sp. 2)	1950

FEMININ — 100 m delfin

R 1:12,8 (1:14,8)	Nicoleta Ştefănescu (Rapid)	1940
1:14,0 (1:17,3)	Agneta Sterner (CSS Buc.)	1949
1:16,1 (1:28,4)	Georgeta Cerbeanu (CSS Buc.)	1952
1:18,2 (1:18,7)	Ingrid Ungur (Steaua)	1944
1:19,4 (1:24,7)	Dorina Mezinca (Şc. sp. Reşiţa)	1952

200 m delfin

R 2:45,3 (—)	Nicoleta Ştefănescu (Rapid)	1940
2:49,4 (—)	Agneta Sterner (CSS Buc.)	1949
2:58,5 (—)	Georgeta Cerbeanu (CSS Buc.)	1952
3:00,2 (—)	Dorina Mezinca (Şc. sp. Reşiţa)	1952
3:12,1 (—)	Monica Munteanu (Şc. sp. 1)	1949

R. = record republican ; R. eg.=record republican egalat ; între paranteze — rezultatul din 1965 ; ultima coloană — anul naşterii.